

Frå mine landpostbud-dagar

Av Johan O. Sørli.

VII

Det var en fager sommerkveld i den tia. Om det var en tidlig eller sen sommerkveld eller indian summerkveld husker jeg ikke.

Himmelen hadde vært klår og blank som et speil. Sola hadde oppvarma lufta, som kjentes trykkende varm, då jeg gikk nedover Laksfjorddalen på vei til Finnsnes.

Men nå var det kveld. Sola hadde gått ned bak Senjafjellene og lufta var temperert og behagelig.

Jeg hadde stansa på Laukhella hos Johnsgård som for ikke lenge sin hadde etablert en liten assortert landhandel der på stedet. Han skulle reise med hurtigruta til Tromsø og ville følge med meg over Laukhella-sundet til Finnses. Og derfor hadde jeg stansa litt der hos ham.

Hans frue låg på barselseng. Og et barn såg dagens lys mens jeg var der. Det var et guttebarn, og då foreldrene, som før hadde 2 barn, som begge var piker, nå gjerne ville ha en sønn, fikk de nå til ein glede dette ønske oppfylt. —

Dette barn var deres einaste sønn — foreldrenes håp og alderdoms støtte. Men hans liv blei kort her på jorda. I sin tidligste ungdom blei han borttrykt av den snikende folkesjukdom, tuberkulosen.

Fridthjof Johnsgård var en særstaut og evnerik gutt med lyse framtidsmuligheter, en virkelig god gutt.

Derfor ligg der en glans over minnet om den kveld då han blei født. Og derfor har jeg tatt det med her i mine postbud erindringer.